

4 sönd i advent

Predikan i Osby kyrka, 23 dec 2007

”Guds moder”

Luk 1:39-45

Några dagar efteråt gav sig Maria i väg och skyndade till en stad i Juda bergsbygd; ⁴⁰hon gick till Sakarias hus och sökte upp Elisabet. ⁴¹När Elisabet hörde Marias hälsning sparkade barnet till i henne, och hon fylldes av helig ande. ⁴²Hon ropade med hög röst: "Välsignad är du mer än andra kvinnor, och välsignat det barn du bär inom dig. ⁴³Hur kan det hända mig att min herres mor kommer till mig? ⁴⁴När mina öron hörde din hälsning sparkade barnet till i mig av fröjd. ⁴⁵Salig hon som trodde, ty det som Herren har låtit säga henne skall gå i uppfyllelse."

Delad glädje är dubbel glädje, när vi får höra en glad nyhet så vill vi ju genast föra detta vidare. Maria fick i hemlighet veta något fantastiskt, hon skulle bli mor åt den Högste Son. Men vem skulle hon dela glädjen med?

För varje kvinna som längtar efter ett barn så blir ju nyheten att hon är gravid en enastående glädje. För Marias del så blir glädjen ännu större eftersom det inte är vilket barn som helst hon bär på, utan Guds Son.

Men hon kunde ju inte bara springa iväg till Josef och jublande berätta att hon var med barn. Hon visste ju att han inte skulle ta det på riktigt samma sätt. Än så länge var hon ensam om att veta barnets ursprung. Vi förstår den konflikt som Maria befann sig i: en underbar nyhet men ingen att berätta detta för.

Jag tror att det var därför som ängeln, när han besökte Maria även nämnde detta med Elisabeth. Hennes moster hade även hon fått vara med om ett mirakel: hon väntade också barn långt över fruktsam ålder. Elisabeth var en kvinna som Maria kunde dela nyheten med. Hon skulle förstå, hon skulle tro på hennes ord om barnets äkthet.

Därför dröjde det inte många dagar innan Maria gav sig iväg till staden i Juda bergsbygd. Det var en lång och besvärlig resa och det nämns inte att hon hade något resällskap, trots att hon var en ung kvinna. Men hon tvekar alltså inte, det hon fått höra av ängeln måste få komma ut, ja, hon till och med skyndade sig, hon kunde inte vänta.

Elisabeth som redan befinner sig i sjätte månaden får nu se Maria komma mot henne. I samma ögonblick spritter barnet till inom henne och genast är sambandet klart för henne. Hon hade ju egentligen inget fått veta något om vad som väntade Maria, men den helige Ande kommer över henne och hon ser. Hon ser inte bara Maria, Annas och Joakims dotter som hon sett på släktkalas bland de andra barnen. Nej, hon ser:

”min Herres moder”. Och då har alltså inte Maria hunnit berätta, ja det syns ju ännu inte utanpå henne att hon väntar barn.

Kanske är det Johannes reaktion som får henne att ana vad som står på. Den här berättelsen handlar inte bara om att Maria besöker Elisabeth utan också om Jesus som mäter Johannes. Johannes döparen som är ett sex månader gammalt foster i Elisabeths livmoder och så Jesus i Marias mage, där konceptionen alldeles nyligen ägt rum. Men redan nu så märker de av varandra och Johannes sparkar till av glädje när han får möta sin frälsare.

Maria bär Jesus till Elisabeth och Johannes. Hon är den första som förmedlar honom till andra, i den betydelsen är hon den första aposteln. Än syns inte havandeskapet, likafullt så är Jesus där och låter sig bäras.

Det här är ett mysterium som vi nog aldrig helt kan begripa. Maria bär sin Skapare, hon bär den som är större än sig själv. Men vi får inte glömma att det gäller även oss. Vi har alla fått uppdraget att bära ut Kristus till andra människor. Han kanske inte märks utanpå oss och därför glömmet vi det ofta, att vi är Kristusbärare till världen.

Det är kanske 40-50 år som skiljer de båda kvinnorna i ålder men de binds samman av en insikt som just nu de två är ensamma om på hela jorden. De bär på var sitt barn som ska bli början på något helt nytt i mänsklighetens historia. Den äldre ska bana väg för den yngre. Den yngre kommer att bli större än den äldre.

Elisabeth ropar ut sin glädje över att få vara den första som får öppna sin dörr för Maria som Herrens moder, och fylld av helig Ande talar hon profetiska ord. Det hon säger kommer inte bara av henne själv utan är inspirerat av Anden: ”Välsignad är du mer än andra kvinnor och välsignat är det barn du bär inom dig.” ropar Elisabeth till Maria. Det som blivit andra ledet i bönen Hell dig Maria, eller Ave Maria. ”Välsignad är du bland kvinnor och välsignad är din livsfrukt, Jesus.”

Varje gravid kvinna är ju välsignad, i välsignat tillstånd men Maria var alltså mer välsignad än andra. Och Elisabeth konstaterar detta helt utan avund, hon tittar inte snett på henne för att hon skulle fått mer än andra. Här sprudlar den äkta glädjen fram, den som kan glädjas åt andras välsignelser lika gärna som om det gällt en själv.

Och det är alltid så att när Gud välsignar någon så sker detta för andras skull, och det finns ju ingen som detta gäller för mer än Maria, hon som skulle bära frälsaren till världen.

”Salig hon som trodde”, säger Elisabeth om Maria. I kontrast till hennes egen man Sakarias som ju inte trodde ängelns ord. Ängeln Gabriel blev ju skickad även till honom och berättade för honom om barnet som Elisabeth skulle få, men trots att det var så efterlängtat så trodde han det inte. Därför blev han stum tills Johannes föddes.

Tvivlet får oss att tystna, tvivlet gör oss instängda i oss själva medan tron får oss att öppna oss i frimodighet mot omvärlden. Maria var helt öppen mot Gud, det fanns inget hinder hos henne, inget motstånd mot Guds handlande. När Gud behövde henne så ställde hon sig helt till hans förfogande. Därför är hon salig, hon är salig för att hon trodde och

kommer att prisas salig av alla släkten på grund av det barn som hon bär inom sig.